

Rozważania adwentowe – niedziela 3 tygodnia Adwentu (rok C)

Rozważanie na niedzielę
trzeciego tygodnia Adwentu.
Proponowane tematy to: Radość
chrześcijanina rodzi się z
bliskości Pana; owoce radości w
duszy; być zwiastunami łaski
Bożej jak Jan Chrzciciel.

15-12-2024

- Radość chrześcijanina rodzi się
z bliskości Pana;

- Owoce radości w duszy;
 - Być zwiastunami łaski Bożej jak
Jan Chrzciciel.
-

«RADUJCIE SIĘ ZAWSZE w Panu;
jeszcze raz powtarzam: radujcie się!
Niech będzie znana wszystkim
ludziom wasza wyrozumiała
łagodność: Pan jest blisko!» (Fil
4,4-5). W liturgii Kościoła, trzecia
niedziela Adwentu jest znana jako
niedziela «*gaudete*» albo niedziela
radości, w której jesteśmy zaproszeni
do rozważania na temat przyczyny
naszej radości. Każdy z nas, w głębi
naszej duszy, głęboko pragnie być
szczęśliwym. Jednakże czasami
poszukujemy tej radości jedynie w
częstkowych aspektach naszego
życia: w posiadaniu pewnych dóbr
materialnych, w otrzymywanym
uznaniu społecznym, w osiągnięciu
pewnej cechy lub w spokojnym życiu

rodzinnym. To wszystko bez wątpienia jest dobre, ale święty Paweł przypomina nam, że te radości osiągnają swoją pełnię kiedy są zakorzenione w szczęściu, które daje nam Pan Jezus: «Radujcie się zawsze w Panu».

Z kolei prorok Sofoniasz, z mocą zaprasza swój lud do życia napełnionego radością, pomimo zagrożenia ze strony nieprzyjaciół lub wielu momentów, w których oddalili się od Boga: «Wyśpiewuj, Córo Syjońska! Podnieś radosny okrzyk, Izraelu! Ciesz się i wesel z całego serca, Córo Jeruzalem!» (So 3, 14). Także i my, nawet kiedy jesteśmy nękanі pokusami albo kiedy jesteśmy zmęczeni, możemy zachować tę radość w głębi naszych serc. I tę właśnie możliwość, dzięki bliskości Chrystusa, świętujemy podczas Bożego Narodzenia.

Radość to «oddech, sposób wyrażania się chrześcijanina»^[1]. Tak jak oddychanie jest pierwszą oznaką życia, szczerą radość jest przejawem tego, że Jezus daje prawdziwą odpowiedź na głębokie pragnienia naszego serca. «Pan, twój Bóg, jest pośród ciebie, (...) uniesie się weselem nad tobą, odnowi cię swoją miłością, wzniesie okrzyk radości» (So 3, 17), ciągnie prorok Sofoniasz w dzisiejszym pierwszym czytaniu. Bóg, w zaskakujący sposób, wyraża większą radość ze względu na Boże Narodzenie niż nasza: tak wielkie jest Jego pragnienie, aby odnaleźć przestrzeń w naszym życiu.

JAN CHRZCICIEL towarzyszy nam w dużej części Adwentu. Widzimy w nim wcieloną cnotę, która jest konieczna, aby cieszyć się trwałą radością: pokorę. Wśród uczniów,

którzy za nim podążają rozchodzą się pogłoska, że może on być tak długo wyczekiwany Mesjaszem. Wielu zwraca się do niego z pytaniami w jaki sposób ukierunkować swoje życie: «Cóż mamy czynić?» (Łk 3,10). Ale kiedy kuzyn Pana Jezusa wyczuwa myśli krążące w ich sercach, jasno stwierdza: «Ja was chrzczę wodą; lecz idzie mocniejszy ode mnie, któremu nie jestem godzien rozwiązać rzemyka u sandałów» (Łk 3,16). Pomimo własnego powodzenia, pomimo prawdziwego dobra, jakie czyni, Jan wie, że cała jego działalność ma sens jedynie wtedy, gdy jest skierowana na Chrystusa.

Pokora pomaga nam ukierunkować nasze życie ku wielkości Boga. Ludzie pyszni «nie uważają za możliwe, by Bóg był tak wielki, żeby mógł stać się mały, żeby mógł naprawdę zbliżyć się do nas»^[2]. Z kolei ten, kto jest pokorny, nie

negując własnych talentów, ani nie tracąc motywacji, aby pracować możliwie jak najlepiej, znajduje swoją radość w pokłoneniu się Dzieciątku, jak zrobili to mędrcy ze Wschodu albo pasterze.

«Pokój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł waszych serc i myśli», mówi święty Paweł (Flp 4, 7). Cnota pokory uczy nas, że jedynie ważny osąd, to osąd Boga, który ukazuje się nam w twarzy dziecka. Za każdym razem kiedy zbliżamy się, poprzez modlitwę, do konkretnej miłości Jezusa, uwalniamy się od sądów na nasz temat, które wiele razy nie odpowiadają prawdzie i w końcu odbierają nam pokój. Odkrywamy, że Bóg kocha nas nie za to co robimy, albo za to, czego nie robimy, ale za to kim jesteśmy: jego dziećmi. A także pomaga nam, abyśmy nie osądzali innych ludzi. W Betlejem możemy przemienić nasze spojrzenie w

spojrzenie bardziej pokorne, aby następnie być źródłem pokoju i radości dla tych, którzy nas otaczają.

ŚWIĘTY JOSEMARÍA streszczał zadania apostoła do «siania pokoju i radości»^[3]. Pokora związana ze świadomością tego, że jesteśmy siewcami wspaniałej nowiny, która pochodzi od Boga, sprawi, że nie zmęczymy się przekazywaniem Ewangelii. W wielu przypadkach wystarczy nasz uśmiech wobec trudności; w innych, chęć zrozumienia, jaką okazujemy wobec problemu kogoś bliskiego... «Radość Ewangelii napełnia serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem

Chrystusem rodzi się zawsze i odradza radość»^[4].

Nasze chrześcijańskie świadectwo nie kieruje się przeciw niczemu, ani przeciw nikomu, ale jest ukazaniem pokory Boga, który zechciał stać się człowiekiem, aby wszyscy mogli Go spotkać. Jako Jego pokorni uczniowie chcemy przyczynić się do rozpowszechniania tej wiadomości: każdy z naszych gestów serdeczności może być źródłem i odnowieniem radości w środowisku, w którym się znajdujemy; Pan Jezus pragnie narodzić się w innych poprzez nasze drobne akty miłości.

Zawsze pomaga nam rozważanie życia Maryi, aby zadziwić się jej pełną pokory radością. Po otrzymaniu wielkiej nowiny, że będzie Matką Boga, nie zamyka się w sobie, ani nie oczekuje, że wszyscy będą jej służyć. Nie traci też czasu zastanawiając się zbytnio nad

szczególnym zadaniem jakie otrzymała. Wobec wielkości Boga ona odpowiada pozornie prostym gestem: spiesznie udaje się z radością, aby pomóc swojej kuzynce. Od Boga, który zawsze ukazuje się jako bliski, Maryja nauczyła się, że autentyczna radość rodzi się z konkretnych aktów miłości. «Niech ta Jej radość, radość naszej umiłowanej Matki, udzieli się nam wszystkim, abyśmy stali się podobni do Niej — i w ten sposób upodobnili się bardziej do Chrystusa»^[5].

^[1] Franciszek, *Homilia w domu św. Marty*, 28 maja 2018 r.

^[2] Benedykt XVI, *Homilia*, 6 stycznia 2010 r.

^[3] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, nr 120.

^[4] Franciszek, Adhortacja *Evangelii Gaudium*, nr 1.

^[5] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, nr 109.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/rozwazania-adwentowe-niedziela-3-tygodnia-adwentu-rok-c/>
(06-03-2026)